

ἐρευνῶν καὶ ἀσχολιῶν τῶν ἐκάστοτε περιηγουμένων τὰς νήσους δὲν ἐξηκριβώθησαν πολλὰ τούτων σημεῖα ἀδιαφόρως καὶ ἄνευ τῆς δεούσης βεβαιότητος πολλάκις ἀνκφερόμενα. Διὸ μεγάλη προσοχὴ ἀναγκαστικὴ ὑπάρχει περὶ τε τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν καθ' ἑαυτὰ τῶν πραγμάτων καὶ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν μαρτυριῶν τῶν ξένων περιηγητῶν, οἷς εὐγνωμονοῦντες διὰ τοὺς κόπους οὓς κατέβαλον εἰς συλλογὴν ὧσων συνέλεξαν δὲν εἵμεθα βεβαίως ὑποχρεωμένοι νὰ δεχθῶμεν ἀδυσκάνιστως καὶ τὰς γνώμας αὐτῶν δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι τυγχάνουσι ξένοι, αὐδὲ πρέπει νὰ δεσμευώμεθα ὑφ' οἰκισθήποτε ἐκφράσεως αὐτῶν, ἀφ' οὗ δὲ ἡμεῖς ἔχομεν τὸ πλεονέκτημα νὰ μὴ λεγώμεθα ξένοι, νὰ ἀναστρεφώμεθα ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι καὶ ὑπὸ πολλὰς ταῦτα ὄψεις νὰ δυνώμεθα νὰ ἐξετάσωμεν.

* Ταῦτα ἐθεώρησα καλὸν νὰ σημειώσω ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν ὑπ' ἐξέτασιν πύργον, ὁρμηθεὶς εἰς τοῦτο ἐκ τῆς ἐπισκέψεως καὶ ἐξετάσεως αὐτοῦ, πλείω ἴσως τοῦ δέοντος, ἀλλ' ἀπαιτούμενα ὑπὸ τῆς φύσεως τῆς ἐρεῦνης, εἰς κατὰδειξιν τοῦ ἀληθοῦς ὑφ' ὅλας τὰς ὄψεις. Ἐπὶ δὲ τοῦ χαρακτηρητισμοῦ τῶν κτιρίων τῶν συγχρόνων τούτῳ ἠδύναντο νὰ προστεθῶσιν ἴσως καὶ ἄλλοι τινὲς ὁρισμοί, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐξαγόμενοι, πλὴν ἐπειδὴ αὗτοι διαφεύγουσι πλεόν τὰ ὅρια τοῦ πικρόντος λόγου ἔστωσαν ἡμῖν δι' ἐκτενέστεραν περὶ τῶν ἐπὶ τινων νήσων κτιρίων ζήτησιν.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1881.

Ἰάκ. Χ. Δραγάτης

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ ΚΑΙΚΙΛΙΑ ΡΟΥΖ ΔΕ-ΛΑΜΑΝΔΑ

Ἡ Καικιλία, — ἦν ὁ πατήρ τῆς ὠνόμαζε μίς Σίλλαν, ἐπὶ τὸ ἀγγλικώτερον — ἦτο νεῦνις τοῦ συρμοῦ, ἱονη, κατὰ τὸ ἐπίθετον τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης. Θὰ ἦτο πρότυπον καλλονῆς εἰς δὲν εἶχεν ἐρυθρὰν τὴν κόμην, ὡς ὁ πατήρ τῆς, τὸν ὁποῖον ἴσως διὰ τοῦτο ἐμίσει. Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ θαυμασταὶ τῆς τῇ ἀπέδιδον τὴν κόμην τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἥους, τῆς Λουκρητίας Βοργίας, καὶ ὠνόμαζον αὐτὴν τὸ χρυσοῦν δέρας παρομοιάζοντες πρὸς τὴν Βερενίκην, ἥς τὴν κόμην κατέταξαν μετὰ τῶν ἀστέρων. Μάτην ἡ Καικιλία εὗρισκε τὴν κόμην τῆς φρικώδη. Τούτου τοῦ ἐλαττώματος ἐξ-

* Ἰδ. σελ. 816.

αιρουμένου, ἡ Καικιλίχ εἶχεν ὠραιοτάτην προκλητικὴν, πηγάζουσαν ἐκ δύο μεγάλων καὶ ἀνησύχων ὀρθοκλινῶν, λαμπρόντων ἐπὶ δέρματος χιονολευκού. Δὲν ἦτο ὑψηλὴ, ἀλλ' ἐφάνετο τοιαύτη ὡς ἐκ τοῦ ἐλαστικοῦ καὶ λιγυροῦ ἀναστῆματός της, ἐκ τῆς πάντοτε ὑπερηφάνως ἐγειρομένης κεφαλῆς, ἐκ τοῦ ἐπιχάριτος καὶ ζωηροῦ βελούχου, οὗ τὸ μυστήριον κατέχουσι μόνον αἱ Παρισίαι, ὡς διατείνονταί τινες.

Ἡ ἡρώϊς μας ἔπνευε θυμωσίως, καὶ ἦτο ἀκατάβλητος εἰς τὴν ξιφασίαν. Ἐγχαφθεὶς στίχους, ἡ, τοῦλάχιστον, συνέρραπτεν ἐμοιοκαταλήκτους στροφάς. Ἀνεγίνωσκε μετὰ χάριτος τὰ ποιήματα τῶν ἄλλων, ἔπαιζε βέλτερον, ἐγνώριζε τὴν ἱστορίαν τῶν οἰκοσήμεων καὶ—ὡς ἔλεγον αἱ ἀντιζητοί της—οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὴν νικήσῃ πίνων καμπανίτην ἢ καὶ sherry.

Τὴν κατηγοροῦν ὡς φιλόρεσκον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τῇ προσάψῃ παρεκτροπὴν τινά. Διηγούντο οὐχ ἥττον ἱστορίαν ἢ τις πράγματι ἦτο ἡ ἀρχὴ σφάλματος. Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς Φερδινάνδος ὁ Β' συμπληθὴς ζωηρῶς ἐπέτυχεν παρ' αὐτῆς συνέντευξιν ἐν τῷ ἔλσει τοῦ Capodimonte. Ἡ συνάντησις αὕτη ἦν ἀθῶα ὅσον ἡ τοῦ Ναπολέοντος ἐν Ἀρελάτῳ, ὅστις κατέτριψε τὴν νύκτα ὅλην τρώγων μετὰ τῆς ἐρωμένης του καρπούς. Ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος διῆλθε τὸν χρόνον συζυγίων μετὰ τῆς Καικιλίας περὶ τῆς τιμῆς τῶν ὑποκαμίσων του, ἀνακαλύπτων ὅτι ὁ προμηθευτὴς του τῶ τὰ ἐπώλει πολὺ ἀκριβὲς, εἴκοσι καὶ πέντε φράγκα ἑκάστον. Ἐκ τούναντίου ἡ Καικιλίχ εὗρισκεν ὅτι τὰ ἠγόραζεν εἰς καλὴν τιμὴν. Τὸν βασιλέα παρώργισεν ἡ παρεκτῆρησις αὕτη, πιστεύων δὲ ὅτι ἡ μέλλουσα αὐτοῦ Πομπηδοῦρ εἶχεν ἤδη συμφωνήσει μετὰ τῶν προμηθευτῶν του ὅπως τὸν ἀπατήσῃ, διέκοψε τὴν συνομιλίαν καὶ διάταξε νὰ μὴ τῇ ἐπιτρέψῃ πλέον τὴν εἴσοδον εἰς τὴν αὐλὴν, τοῦθ' ὑπερμεγάλως ἐλύπησε τὸν κόμητα Ροῦζ-δε-Λαμάνδρα.

Ὅταν ὁ Βροῦτος εἰσῆλθε κατὰ πρῶτον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὠραιοῦς ταύτης καὶ νεαρῆς κόρης, αὕτη ἐκοιμήτο ἐπὶ τινος ἑδρας. Τὸ ὠχρότατον πρόσωπόν της ἦτο κεχωσμένον ἐντὸς τῶν μαλακῶν προσκεφαλαίων της. Μυθιστόρημά τι τοῦ Δουμά εἶχε καταπέσει τῆς χειρὸς της, ὃ δὲ βραχίων της ἤρπαστο νωχελῶς. Σταγόνες ἰδρώτος ἐπεκάθηον ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου της. Διὰ τῶν ἡμικλείστων βλεφαρίδων της διεφαίνοντο αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε ποσῶς ἐρρέμβον.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς θύρας ἡ Καικιλίχ ἠγέρθη αἰφνιδίως, καὶ διώρθωσεν ἐσπευσμένως τὴν ἐσθῆτά της, καταλείπουσα ἡμιανικτὸν τὸ γυλακτώδες της στῆθος. Ἡ Καικιλίχ ἐκαίετο ἐκ πυρετοῦ, ὃ δὲ Βροῦτος κατέφθινε λίαν ἀκαταλλῶς διὰ χιλίους λόγους, ὧν ὁ κυριώτερος ὅτι ἡ ἀσθενὴς δὲν ἦτο διατεθειμένη νὰ τὸν δεχθῇ.

Δὲν ἀνταπεκρίθη λοιπὸν εἰς τοὺς ὑποκλιναῖς τοῦ δόκτωρος χειρετισμοὺς ἀλλ' εἶπε τῇ θυγατρὶ πόλῳ, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν Βροῦτον,

— Βοήθησέ με νὰ ἐγερθῶ, καὶ τακτοποιήσε τὰ προσκεφάλαια.

Ὁ Βροῦτος ἔλαβεν ἔδραν καὶ ἐκάθισεν.

— Πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται, δεσποινίς, εἶπε μετὰ σιωπὴν ἀγωνιώδη, πρέπει νὰ ἐκλαμβάνητε τὴν πρὸς τὸν δόκτωρα Κοκκάλαν διαγωγὴν μου ἡμιστὶ ἀδρόφρον καὶ τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου ἀδικιολόγητον.

— Ἀληθῶς εἶπεν ἡ Καικιλία, προσδύπουσα πρῶτον ἤδη αὐτὸν περιφρονητικῶς.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ἐκεῖνος· ἐσκέφθην πολὺ πρὶν ἀποφασίσω νὰ ἔλθω, οὐχὶ ἕνεκα τοῦ δόκτωρος ὅστις εἶνε ἐξ ἐπαγγέλματος κακοποιὸς, οὐχὶ ἕνεκα τῆς κακίστης ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ παρὰγάγω, ἀλλὰ δι' ἐμὲ αὐτόν. Δὲν ἤμην ἐγὼ εὐχαριστημένος ἐξ ἐμαυτοῦ.

— Διατί ἦλθατε λοιπόν; Διότι δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι ὁ πατήρ μου σᾶς ἐκάλεσε καὶ ὄχι ἐγώ.

— Διατί ἦλθον; Ἄλλος τις θὰ ἔλεγεν ἐξ αἰσθήματος φιλάνθρωπικος· ἐγὼ σᾶς ὁμολογῶ μετὰ τῆς εἰλικρινείας, ἧς μοὶ παρέχετε τὸ παράδειγμα, ἕνεκα περιεργείας· περιεργείας ἀνθρώπου ἧτις εἶνε κακὴ, περιεργείας ἐπιστήμονος ἧτις ἐστὶν εὐγενής.

— Λοιπὸν ἀφοῦ ἱκανοποιήσατε τὴν κακὴν σας περιέργειαν, χαίρετε Κύριε.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστράφη πρὸς τὸν τοῖχον.

— Δεσποινίς, ἐὰν ἤξευρα ὅτι ὁ κόμης, οὐχὶ δ' ὑμεῖς μ' ἐκαλέσατε, δὲν θὰ ἤρχόμην. Ἡ ἱατρικὴ εἶνε εἶδος μαγνητισμοῦ. Ὅταν ὁ ἱατρός εἶνε ἀντιπαθητικὸς αἱ σοφώτεραι συνταγαὶ ἀποδύνουσιν ἀνίσχυροι. Ἀφοῦ ἀποτόμως μοὶ ἐπιβάλλετε νὰ ἀναχωρήσω, οὐδεὶς λόγος δικαιολογεῖ τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου.

Ὁ Βροῦτος ἠγέρθη. Ἡ Καικιλία ἐστράφη βιαίως καὶ ἀνέκραξε·

— Μὰ ἐπὶ τέλους, τί ἀπαιτοῦν ἀπ' ἐμέ; δὲν εἶμαι ἐλευθέρᾳ ν' ἀποθάνω, ν' αὐτοκτονήσω, ν' ἀφῆσω νὰ μὲ φονεύσουν; Εἰζέβρω πολὺ καλὰ ὅτι ὁ Κοκκάλας μὲ δολοφονεῖ, καὶ διὰ τοῦτο ἔσα ἔσα τὸν δικτηρῶ. Εἴσθε εὐχαριστημένος τώρα;

— Τότε δεσποινίς, δὲν νοσεῖ μόνον τὸ σῶμά σας, τὸ πνεῦμά σας ὑποφέρει περισσότερον, ἢ κάλλιον ἔχετε κίρυσταγῆ πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ σας.

— Ἐν τῇ καρδίᾳ; ἀστειεύεσθε! Ἀκούσατέ με, Κύριε, ἤμην δωδεκάετις μόλις ὅτε ἡ διδάσκαλός μου τῆς Γαλλικῆς, μὲ εἶπε· — «Κόρη μου, ἡ εὐτυχία τῆς γυναικὸς συνίσταται εἰς δύοιν τινα ἀναισθησίαις τῆς καρδίας· ὅσω μᾶλλον ἡ γυνὴ πιέζει τὸ κακοποιὸν τοῦτο ὄργανον, τοσοῦτω εὐτυχέστερά εἶνε. Ἐκτοτε δὲν ἐφρόντισα πλέον ἐὰν ἡ θέσις τῆς καρδίας εἶνε δεξιὰ ἢ ἀριστερά.

— Ἐνοχοποιεῖτε ἐαυτὴν δεσποινίς. Ὅταν τὰ τοιαῦτα εἶνε ἀληθῆ, δὲν ὁμολογοῦνται.

— Ἐχω πυρετόν, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀνησυχῇ ὁ πατήρ μου καὶ ν' ἀνησυχῇσιν τοὺς ἄλλους. Ὁ Κοκκάλας ἀρκεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν μου. Δὲν ἀπαιτοῦνται δύο ἱατροὶ διὰ νὰ φονεύσουν μίαν γυναῖκα.

— Ἐὰν σκοπεύετε νὰ κῆτοκτονήσητε, καὶ εἰς μόνος ἱατρὸς ἀρκεῖ ἔχετε δίκαιον, εἴμαι περιττὸς ἐδῶ.

— Στενοχωρεῖσθε λοιπὸν νὰ ἔχητε συνένοχον; εἶπε πικρῶς μειδιδῶσα ἡ Κακιλία.

— Τὸ θυμὸς μοὶ ἐμπνέει οἶκτον.

— Δὲν τὸ πιστεύω πολὺ αὐτό. Ἀρκεσθῆτε εἰς τῆς ἐπιστήμης σας τὰ ψεύδη.

— Νομίζετε λοιπὸν, δεσποινίς, ὅτι ἀνὴρ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν δύναται νὰ ἰδῇ ἀπαθὺς ὠρίαν νεάνιδα εἰκοσκέτιδα θνήσκουσαν;

— Εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν ὁ ἄνθρωπος εἶνε δολοφόνος. Πόσων ἐτῶν ἦσαν ὁ δοῦξ Ἑισελιέ, ὁ δὲν Ζουάν;

— Δεσποινίς, ἀγνοῶ ἐντελῶς τὴν ἐπιστήμην τῆς καρδίας, ἡ καρδίκα ἔχει ἴσως ἀγρίας ἠθικὰς δυνάμεις. . . τὰς ἀγνοῶ· ἐμελέτησα μόνον τὴν καρδίαν κατὰ τὰς φυσικὰς τῆς παθῆσαις. Ἀγγλος τις, εὐτυχέστερος ἐμοῦ, θὰ ἐπιληφθῇ τῆς διπλῆς τρύτης ἰάσεως, τῆς τε ἰάσεως τῆς καρδίας καὶ τῆς ἰάσεως τῆς πασχούσης υγείας σας. Ἐγὼ ὅμως ἀποσύρομαι, βεθέως τεθλιμμένος διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἐπιστήμης μου. Ἀχ! διατὶ νὰ ἡξεύρωμεν πόσα ὀλίγα;

— Ὁ δόκτωρ Κοκκάλας δὲν ὁμιλεῖ οὕτως.

— Εἶνε εὐτυχὴς πιστεύων εἰς τὴν ἐπιστήμην του καὶ νομίζων ὅτι ἡ κινίνη ἱατρύει πάσας τὰς νόσους, ὡς καὶ τὰς τοῦ ἔρωτος.

— Εἶσθε αὐθάδης, Κύριε. Τίς σας ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ νομίσητε ὅτι ἀγχιπῶ;

— Αἱ πληγαὶ δὲν κρύπτονται, δεσποινίς. Ἐπέρχεται πάντοτε ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ φύσις νικᾷ τὴν καρδίαν. Ἀλλως τε, σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶσθε ἀσθενὴς καὶ ἐγὼ τὸ βλέπω καθαρῶς.

— Καὶ τότε, τί ἔχω;

Ὁ Βροῦτος, ἀφ' οὗ ἐσχέφθη ἐπὶ τινι λεπτά, εἶπε,

— Δύστηνος κόρη!

— Τί εἶπατε;

— Ἡ ἱατρική, δεσποινίς, ὀνομάζει πολλὰς ἀσθενείας δι' Ἑλληνικῶν λέξεων. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε πιθανὸν νὰ μὴ ἡξεύρετε Ἑλληνικά, καὶ δεῖ θὰ κατορθώσω ποτέ, νὰ σας διερμηνεύσω τὰς λέξεις ταύτας εἰς εὐτυχῆρον ἰταλικὴν ἑκφρασιν, παραλείπω τὸ ὄνομα. Ἀλλως τε δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησιν νὰ σας θεραπεύσω. Δὲν εἴμαι τόσο ἀσυνείδητος, ὥστε νὰ ἀποβλέπω μόνον εἰς κέρδος.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀφιλοκέρδειά σας, ἱατρέ. Δὲν σας ἐκκί-

λέσαν διὰ νὰ μᾶς εἰπῆτε αὐτὰ νομίζω. Θέλω τὸν δόκτωρα Κοκκάλα νὰ ὅπως ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς του, ἀλλὰ θέλω καὶ νὰ ἔχω συνείδησιν τῶν πράξεών μου.

— Ἔστω — εἶπεν ὁ Βροῦτος. Ἴδου ἡ συμβουλή μου. Ἐὰν ἐπιμένητε εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοκτονίας, ἐξακολουθεῖτε νὰ πίνετε τὰ ἱατρικὰ τὰ τὰ ὅποια σᾶς προσδιορίζει ὁ Κοκκάλας; ἐξακολουθεῖτε νὰ δηλητηριάζησθε, νὰ ἐξασθενήτε, νὰ προσθέτητε πῦρ εἰς τὴν καταβιβρώσκουσιν ὑμᾶς ἐσωτερικὴν φλόγα. Ἐὰν ὁμως θέλητε νὰ ζήσητε, μὴ κάμετε τίποτε, τίποτε ἀπολύτως. Ἡ πυρκαϊά, ἣτις σᾶς κατατρώγει, ἴσως θὰ σβεσθῇ ἀφ' ἐαυτῆς. Ἡ φύσις θὰ ἀνικτήσῃ τὰ δικαιώματά της.

Ἡ Καικιλία ἐδάκρυσε, καὶ εἶπε·

— Πηγαίνετε φύγετε! δὲν θέλω νὰ ἴδω κανένα!

— Ζήσατε, δεσποινίς, — εἶπεν ὁ Βροῦτος συγκεκινημένος. Ἀρκεῖ τὸ κακόν, τὸ ὅποῖον μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν· μὴ προσθέσωμεν ἄλλο διὰ τῶν ἰδίων μας χειρῶν.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ δὲ γέρον ὑπηρέτης τοῦ κόμητος, ὅστις τὸν περιέμενεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, τὸν παρεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ παρὰ τῷ κυρίῳ του ὁ ὅποῖος ᾔθελε νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Βροῦτος εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Λοιπὸν; — ἠρώτησεν ὁ κόμης προσβλέπων ἀτενῶς πρὸς τὸν νέον ἱατρόν.

— Κύριε κόμη, — ἀπήντησεν ὁ Βροῦτος, καθήμενος ἐπὶ ἀνγκλίντρον — πῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ὁμιλήσω;

— Ἰταλικά, βεβηχίως — εἶπεν ὁ Ρουῖζ — ἐὰν δὲν προτιμᾶτε τὰ γερμανικά!

— Ὅχι, ὅχι· προτιμῶ τὴν γλῶσσάν μας.

— Ἐπιθυμεῖτε λοιπὸν νὰ μάθῃτε τὴν ἀσθένειαν τῆς θυγατρὸς σας;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δικαιολογεῖται ἡ περιέργειά μου αὕτη.

— Καὶ ἐὰν ἐφαινόμην ἀδιάκριτος;

— Ἐννοῶ· πρὸς σύζυγον, πρὸς ἐραστήν, πρὸς ξένον, ἴσως θὰ ἦτο ἀδιακρίσια· δι' ἑνα ὁμως πκτέρα ποτέ.

— Ὁ δόκτωρ Κοκκάλας δὲν σᾶς εἶπε λοιπὸν τίποτε;

— Δὲν τὸν εἶδα ἀκόμη. Ἡ δὲ θυγάτηρ μου δὲν ᾔθελε νὰ μὲ λυπήσῃ. Ἐννοεῖτε;

— Κάλλιστα.

— Τί ἔχει λοιπὸν;

— Μεγαλειτέρην δυστυχίαν ἢ ἀσθένειαν, Κύριε. Εἶνε ἔγκυος.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω, εἶπεν ὁ κόμης σιγηλῶς ἀλλ' οὐχὶ τεταραγμένος.

— Ἐγείναν ἀπόπειρα διορθώσεως τοῦ κακοῦ.

— Καὶ ἐπέτυχεν; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ κόμης.

— Ἡ φύσις ἀντέστη· ἡ θυγάτηρ σας σκέπτεται ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Τοῦτο θὰ ἦτο ὀρνημώτερον. Εἶνε ἢ μάλλον λογικὴ διέξοδος τῶν τοιούτου εἶδους ἀνοησιῶν.

— Δὲν ἐννοῶ τὴν λογικὴν ταύτην διέξοδον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμι οὔτε δολοφόνος οὔδ' ἐδήμιος, ἔδωκα τὴν γνώμην μου καὶ ἀναχωρῶ.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσητε, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης ἀποφασιστικῶς.

— Ἐν πρώτοις ἡ δεσποινὶς μ' ἀπέπεμψε. Ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ πρὸς κάλει νὰ τῇ περάτῃ τὴν συνδρομὴν μου ἤθελον ἐπίσης ἀναχωρήσει. Δὲν πρέχω οὔτε τὴν ἐργασίαν οὔτε τὴν ἐπιστήμην μου εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις.

— Τί συμβουλεύετε, κύριε;

— Νὰ σταθῶμεν ὅπου εἴμεθα καὶ ν' ἀφήσωμεν τὴν φύσιν ἐλευθέρην.

— Διατρέχει ἐπὶ τοῦ παρόντος κίνδυνον;

— Τῇ ἔδωκαν βίαια φάρμακα, ἅτινα τῇ ἐπέφερον φλόγῳσιν. Ἴσως ἡ ὑπόθεσις θὰ τελειώσῃ ἀφ' ἐκυτῆς, ἀλλὰ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ βοηθήσῃ τις τὴν φύσιν διὰ κατὰσχετικῶν καὶ ὁρμητικῶν φαρμάκων.

— Ἀποπέμπω τὸν ἱατρὸν Κοκκάλιν, Κύριε. Ἐξκολουθήσατε πρέχοντες τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὴν θυγατέρα μου.

— Δὲν δύναιμι, δὲν ἐτύχησα νὰ τῇ ἀρέσω καὶ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι μὲ ἀπέπεμψε.

— Καὶ ἂν ἡ ἰδίᾳ σας ἀνεκάλει;

— Θὰ σκεφθῶ, κύριε, ἀπάντησεν ὁ Βροῦτος ἐγειρόμενος καὶ ἀποχαιρετίζων τὸν κόμητα.

Ὁ κόμης τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἰατρέ, δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε, ποία εἶνε ἡ πρώτη τοῦ ἱατροῦ ἀρετή;

— Ἡ ἐχεμύθεια, εἶπεν ἐξερχόμενος ὁ Βροῦτος.

— Εὐχαριστῶ, ἐφώνησεν ὁ κόμης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Ο ΠΑΛΛΗΚΑΡΑΣ

Τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα εἰσῆχθησαν ἐν Νεαπόλει ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς μακρῆς δυναστείας των. Ὁ παλληκαρὴς εἶνε κατὰ ὀλιγώτερον τοῦ ξιφομάχου, κατὰ περισσώτερον τοῦ κομπορρήμονος· δὲν ἔχει τὸ ἀναμφισβήτητον θάρρος τοῦ πρώτου, ἀλλὰ πράττει πλέον τοῦ δευτέρου, κυχᾷ τε ὅσον αὐτός. Ὑπάρχει παλληκαρὴς δημοκρατικὸς ὅστις εἶνε χυδαῖος, καὶ ἀριστοκρατικὸς παλληκαρὴς, ὅστις πικρὸς ῥόδο.

Ὁ μαρκήσιος Ἀνρίξος Δὲ Διάνο ἦτο παλληκαρὴς νεοφώτιστος. Ἐν τῷ τῶν Ἰησουϊτῶν ἐκπαιδευτηρίῳ εἶχε μάθει ὀλίγα λατινικὰ καὶ ἀρετὴν

θεολογίαν καὶ ἐπομένως ἔμειθε νὰ βλασφημῇ μετ' ἀρετῆς χάριτος· ὡς πρὸς τὴν ξιφασκίαν ὅμως ἠδύναντο νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν διδάσκαλον. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸν παρουσιάζομεν εἰς τὸν ἀναγνώστην διέτρεχε τὸ 26ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἶχε τὸ σύστημα νὰ ἐπιστρέφῃ οἴκαδε κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ νὰ ἐξυπνᾷ κατὰ τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε ὁ τίγρις του (κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οὕτως ὠνόμαζον τοὺς ὑπηρετὰς των οἱ ἀριστοκράται) τῷ παρέθετε τὸ πρόγευμά του πρὸς τῇ κλίνῃ.

Νύκτα τινὰ ὁ μαρκήσιος ἐπέστρεψεν ὀλίγον τι μεθυμένος. Ὁ Τίγρις ἔστις ἐκωμίζτο εἰς τὸν ἀντιθάλαμον δὲν τῷ ἠνοιξεν ἐγκαίρως. Ὁ μαρκήσιος μ' ἐν λάκτισμα τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ ὑπηρετὴς φθίσας ἐκεῖ, εἶχε τὴν ἀνεπιτηδεύτητά νὰ θρύση καὶ βραχίονα καὶ πόδα. Ὁ μαρκήσιος, ὅστις εἶχε κλείσει ἀμέσως τὴν θύραν, δὲν ἔλαβε τὴν φροντίδα νὰ ἐξετάσῃ τί δύνανται ν' ἀπογείνῃ εἰς ὑπηρετῆς, ὅστις κατακορηνίζεται ἐπὶ κεκλιμένου ἐπιπέδου. Τὴν ἐπχύριον λησμονήσας ὅλα, ἠπόρει διατί ὁ ὑπηρετὴς δὲν προσήλθε τὴν συνήθη ὥραν μετὰ τοῦ προγεύματος. Κ' ἐπειδὴ ἐπείναε ἠγέρθη ἵνα δώσῃ εἰς τὸν ὑπηρετὴν μάθημα, τὸ ὁποῖον νὰ τῷ ὑπομνήσῃ τὰ καθήκοντά του. Ὁ ὑπηρετὴς δὲν ἦτο ἐκεῖ. ἠνοιξε τὸ παράθυρον μήπως ἦτο εἰς τὸν κήπον. Τὸ παράθυρον ἦτο ἐπὶ τοῦ κήπου, πέραν τοῦ ὁποίου ἐξετείνεται ὁδὸς ἔρημος. Αἶφνης ἤκουσε τὸν θόρυβον ἀμάξης. Ἡ ἀμάξα ἐπτακμάτησεν ὀπισθεν τοῦ κήπου, ἀκριβῶς ἀπέναντι αὐτοῦ. Κυρίως ὅλη κεκαλυμμένη ἐξῆλθεν, ἠνοιξε μικρὰν θύραν ὑπὸ τὸ φύλλωμα κισσοῦ, τῆς ὁποίας ἦτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν ὑπάρξιν, καὶ εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸ οἶκον τοῦ κόμητος Ρουῖζ δὲ Λαμάνδα.

— Διάβολε ! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος, ὁ ἀτχημάνθρωπος αὐτὸς ἔχει ἀκόμη καλὰς ἐπιτυχίας.

Ἄς μοι ἐπιτραπῇ μία παρένθεσις.

Ὁ κόμης Ρουῖζ ἐπαγγέλλεται τὸν καλλιτέχνην, τὸν γλύπτην. Ἀληθῶς καὶτι κάμνει, ἀλλ' ὅπωςδῆποτε κάμνει. Καθ' ἣν πρόκειται στιγμὴν εἰργάζεται συγχρόνως ἐπὶ τῶν προτομῶν κομῆσεως Ῥωσσίδος καὶ ἐλβετοῦ ταγματάρχου. Εἶχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ δέχηται τὸν μὲν ταγματάρχην διὰ τῆς μεγάλης, καὶ τὴν κυρίαν διὰ τῆς μυστικῆς θύρας. Ὁ Μαρκήσιος, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐχρησίμευσεν ὁ οἶκος ἢ πρὸς ὕπνον μόνον, ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου οὐδὲν ἐγίνωσκεν. Ἀλλ' εἰκοσιῆς ἐτῶν ἄνθρωπος, μάλιστα μαθητὴς Ἰησοῦϊτῶν, λαμβάνει πολὺ ἐνδιαφέρον ὅταν βλέπῃ κεκαλυμμένην μίαν γυναῖκα. Ὁ μαρκήσιος καταβίνει εἰς τὴν ὁδὸν, μισθώνει ἀμάξαν τῆς ὁποίας καταβιβάζει τὰ παρεπιδόματα καὶ περιμένει εἰς τὸ ἄκρον κατασκοπεύων. Ἀνέμεινε μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας. Ἡ θύρα τοῦ κήπου ἠνεώχθη. Ὁ κόμης Ρουῖζ, κριτῶν εἰς χεῖρα τὸν σκοῦφόν του, ἠνοιξεν εὐλαβῶς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης εἰς ἣν εἰσῆλθεν ἡ Κυρίως πάντοτε

ἀσφαλῶς κεκαλυμμένη. Ὁ μαρκήσιος δὲ Διάνο διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην τοῦ νὰ παρκοιλουθήσῃ τὴν ἀμαξάν.

Ὁ δρόμος δὲν ὑπῆρξε μακρός. Εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ ἡ ἀμαξά τῆς ἀγνώστου, ἔστρεψε δεξιὰ καὶ ἔγεινεν ἀφανῆς ἐντὸς αὐλῆς τινος, ἧς ἡ θύρα ἐκλείσθη ἀμέσως.

— Τί θύρα εἶνε αὕτη; — ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος τὸν ἀμαξηλάτην του.

— Μία τῶν θυρῶν τοῦ βασιλικοῦ παρθεναγωγείου.

— Καλὰ, ἐσκέφθη ὁ μαρκήσιος, τώρα γνωρίζομεν πόθεν ἔρχεται καὶ τοῦ πηγίνει.

Καὶ διερχόμενος ἀπὸ τὴν πλατεῖαν εἰς τὴν ὁδοῖαν ὁρᾷ ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ Βασιλικοῦ Παρθεναγωγείου, εἶδε τὴν ἀμαξάν τῆς Βασιλομήτορος Οὐρράκας¹, ἡ ὁποία συχνότατα ἐπισκέπτετο τὸ ἱδρυμα ἐκεῖνο.

— Δυστυχῆς καὶ εὐτελής βασίλισσα! — εἶπεν ὁ ἥρωας μας — ἐὰν ἤξευρες ποῖα ὄντα προστατεύεις! Ἐὰν ἤξευρες ὅτι ἐνῶ ἐπισκέπτεσαι τὰς ὑπὸ σοῦ προστατευόμενας παρθένους, μία ἐξ αὐτῶν συνδικλέγεται ἡσύχως μετὰ τοῦ γέρο-Ρουίξ! Ἀλλὰ ἡσύχασε! θ' ἀνκαλύψω ἐγὼ τὸ πτηνὸν τοῦτο τὸ ὁποῖον δὲν εὐρίσκει πολὺν ἀέρα εἰς τὴν φωλεάν του.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ μαρκήσιος εὐρίσκειτο ἐπὶ τῆς ὁπισθεν τοῦ κήπου τοῦ ὁδοῦ ὅτε ἡ μυστηριώδης ἀμαξά ἔφθασεν. Ὡς εὐπατρίδης, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θυρίδα εἰς τὴν κυρίαν, καὶ ὡς νεαπολιτανὸς νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κεκαλυμμένη κυρία, δυσκασχετοῦσα ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ του, τὸ διέταξεν ἀποτόμως ν' ἀπομακρυνθῇ, ὁ μαρκήσιος ἐρυθριάσας ἐκ πείσματος καὶ ὀργῆς, τὴν ἀκολουθεῖ εἰς τὸν κήπον καὶ εἰσέρχεται μετ' αὐτῆς διὰ τῆς κρυφίας θύρας, καὶ μετ' αὐτῆς πάντοτε, ἀναδίδει τὴν ἐλικοειδῆ κλίμακα τοῦ κόμητος Ρουίξ.

Εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Ἐλβετὸν ταγματάρχην.

Ἡ κυρία κάμνει νεῦμά τι καὶ ἀφανίζεται ὁπισθεν τῶν βελουδίνων παρκαπετσμάτων τοῦ γρχαίου. Ὁ δὲ ταγματάρχης, ἐρυθρὸς ὡς ἀστακὸς ἐξ ὀργῆς, φωνάζει.

— Τίς εἰσθε, κύριε, καὶ τί θέλετε;

— Ἀλλοτε καὶ ἄλλοι θὰ σοῦ εἶπω τὸ ὄνομά μου, ἐὰν τοῦτο δύνῃται νὰ σοῦ εὐχαριστήσῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω εἰς τὴν κυρίαν ἐκείνην. Ὁ ταγματάρχης δίδει φοβερὴν ῥάπισμα τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρυσιαζόμενος κόμης Ρουίξ, τοῦ μαρκησίου προφυλαχθέντος ἐπιδεξίως καὶ ῥαπίσκοντος σφοδρότατα τὸν ταγματάρχην. Τὴν ἐπικύριον ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ ταγματάρχης ἐμονομάχουν διὰ ἔιφους. Ὁ δυστυχὴς Ἐλβετός, ὅστις εἶχεν ἔλθει ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸν θρόνον τῶν Βουρβόνων ἐπ' ἀμοιβῇ 350 φράγκων κατὰ μῆνα, ἐπέπρωτο

¹ Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ὁ συγγραφεὺς κρύπτει τὴν βασίλισσαν Καρολίνην μητέρα τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου τοῦ Β', Ἰσπανίας.

νὰ μὴ ἀκούσῃ πλέον τὰ ὠραῖα ἄσματτα τῆς πατρίδος τοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φονευθῇ ἐν Νεαπόλει ὠραῖός τις καὶ τῆς αὐλῆς ἄνθρωπος, μεθ' ἧς εὐκολίᾳ ἐφρονεύετο ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ. Ὁ μαρκήσιος δὲ Διάνο ἠναγκάσθη νὰ κρυφθῇ. Ὁ πατήρ του παρεκάλεσε τὸν κόμητα δὲ Λαμάνδα νὰ μεσολαβήσῃ παρὰ τῇ βασιλομήτορι διὰ τὸν υἱόν του. Ἡ καλοκάγαθος βασίλισσα συνεκινήθη ἐκ τῆς θλίψεως τοῦ γέροντος, καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐσέβετο τὴν μητέρα του, ἐκάμφθη καὶ ἔδωκε τὴν χάριν. Ὁ Μαρκήσιος παρουσιάσθη διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλομήτορα ... καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἔγεινε παλληκαρᾶς. Τίς θὰ ἐτόλμα νὰ φιλονεικήσῃ μὲ αὐτὸν, ὅστις εἶχε φονεύσει ἓνα ταγματάρχην καὶ διὰ τῆς Β. χάριτος, εἶχεν ἀποδείξει ὅτι ἠύναετο παρὰ τῆς Αὐλῆς;

Τὸ περίεργον ὁμῶς εἶναι ὅτι ὁ κόμης δὲ Λαμάνδα, ὅστις ἔπρεπε νὰ ᾔναι ὠργισμένος κατὰ τοῦ μαρκησίου, ἔμεινε φίλος του, καὶ εἰς χορόν τινα τὸν ἐσύστησεν εἰς τὴν θυγατέρα του. Ὁ δὲ μαρκήσιος, ὅστις ἦτο πολὺ ἀφηρημένος, ἀφ' οὗ ἐγνώρισε τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Ρουῖζ, ἔκχευε συχνὰ λάθη καὶ, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ γρῦφεῖον τοῦ πατρὸς, ἐπήγγινε τακτικῶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Κικιλίας. Καὶ αἱ μὲν ἐπισκέψεις πρὸς τὸν πατέρα καθίσταντο ὁσημέραι σπανιώτεραι, ἐνῶ αἱ πρὸς τὴν θυγατέρα, ἀπ' ἐναντίας, πάντοτε συχνότεραι. Μὲ τὸν καιρὸν ὁμῶς παρημέλησε καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δέ, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα μάλιστα τὰς εἶχεν ἐντελῶς διακόψει.

Ὁ Βροῦτος παρετήρησεν ἀργότερα ὅτι ἡ ἀμέλεια αὕτη τοῦ μαρκησίου συνέπιπτε μετὰ τῆς ἀφηνείας τῆς θυγατρὸς τοῦ λοχίου Τάχαμε θάλασσα.

Ἡ δὲ κλυπτροφόρος γυνή; θὰ ἐρωτήσῃ ὁ ἀναγνώστης.

Ἐξηκολούθησε τὰς ἐπισκέψεις της εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κόμητος Ρουῖζ, ὡς ἐὰν τέκνον τι τῆς Ἑλβετίας μὴ εἶχε φονευθῇ ἕνεκεν αὐτῆς· τὰς ἐξηκολούθησε μάλιστα τακτικώτερον καὶ συχνότερον ἢ πρότερον. Ἀλλὰ ἡ προτομή αὐτῆς δὲν ἐτελείωνε ποτέ. Νομίζω μάλιστα ὅτι οὐδέποτε ἐπερατώθη.

Πάντα ταῦτα φαίνονται μυστηριώδη θὰ εἰπῇτε. Καὶ ἐγὼ συμμερίζομαι τὴν ιδέαν σας. Ἄς πεισθῶμεν παρὰ τῷ κόμητι ὅπως λάβωμεν ἐξηγήσεις τινὰς, εἰ δυνατόν. Εἶνε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΗΡ

Ἄς ἀπισθοδρομήσωμεν ὀλίγον.

Ὅτε ἡ κλυπτροφόρος γυνή εἶχεν ἐννοήσει τὸν Βροῦτον εἰς τὸ δωμά-

τιον τοῦ κόμητος, εἶχεν ἀποσυρθῇ θεωρήσασθαι αὐτὸν ἐπικνελημένως. Μόλις δὲ ἔπεσε τὸ παρκαπέταμα, εἶπε πρὸς αὐτόν·

— Λοιπὸν;

— Οὐδεμίαν εἰδήσεις κυρία, ἀπήντησεν ὁ κόμης ὑπακλινόμενος, ἀλλὰ θὰ μάθωμεν· ἔθεσα ἐπὶ τὰ ἵχνη του ἑνὸς κῆποιον Ἀνοιχτομμάτην, τὸν πονηρότερον ἄνθρωπον τῆς ἀστυνομίας.

Ἡ κυρία προσέθεσε στενάλλουσά·

— Πρὸ πάντων νὰ μὴ γίνωνται σκάνδαλα. Τίς εἶνε ὁ νέος ὅστις ἦτο ἐδῶ πρὸ ὀλίγου;

— Ἰατρός, κυρία, ἐπαρχιώτης. Δὲν ὑπάρχει φόβος...

— Ἐχει τιμὴν φυσιογνωμίαν. Ἀφήσατέ με· ὑπάγω ν' ἀναπαυθῶ ὀλίγον. Δὲν γνωρίζω ποία ἰδέα διήλθε τὸ πνεῦμα τοῦ κόμητος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐφειδρύνθη.

Ὁ ἰατρός Κοκχάλας ἐπαύθη, ἀλλὰ τὴν ἐπύριον ὁ Βροῦτος δὲν ἦλθεν, ἂν καὶ ὁ κόμης τὸν εἶχε προσκαλέσει διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ. Τῷ ἔγραψε τότε ὅτι τὸν ἤθελαν, οὐχὶ διὰ τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ δι' ἑαυτόν, ἐπειδὴ, ἐνεκα λύπης, εἶχε πάθει ἐκχυσιν χολῆς. Τὸν παρεκάλει λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἰατρικὸν συμβούλιον, τὸ ὅποσον ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ.

Ὁ Βροῦτος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ· ἡ ἐπιστημονικὴ φιλοτιμία του ἱκανοποιεῖτο. Κατὰ τὴν ὁρισμένην ὥραν ἦλθεν, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ περιμένῃ τὸν ἄλλον ἰατρὸν ἀργοπορήσαντα.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἡ θύρα τῆς μυστηριώδους κλίμακος ἀνοίγεται, εἰσέρχεται ἡ καλυπτροφόρος γυνή, ἐκπλήττεται, ὥς καὶ πρότερον διὰ τὴν συνάντησιν, καὶ, προσβλέψασα ἐκστατικῶς τὸν Βροῦτον, διέρχεται τὸ γραφεῖον καὶ ἀφρνύζεται ὀπίσθεν τοῦ παρκαπετάσματος, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ κόμητος.

— Ἐμάθετε τίποτε ἀπὸ τὸν κατὰσκοπὸν σας;

— Μάλιστα κυρία.

— Τί λοιπὸν; Πόσον ἀργοπορεῖτε!

— Ὁ Μαρκήσιος ἔκλεψε μίαν μοδίττραν καὶ ἔγεινεν ἄφροντος μετ' αὐτῆς.

— Ἀφροντος; Καὶ δύναται τις νὰ ἦναι ἄφροντος ἐν Ναυπόλει;

— Ἐξηφανίσθη κυρία, ἐξητρίσθη, χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὐδὲν ἵχνος.

— Πολὺ καλὰ· ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτά, τὸ εἶχα ἐννοήσει. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπέθανε, Γουίτζ.

Ὁ κόμης ἐκλινεν ἐδωριαίως.

— Ἀλλὰ ὁ ἰατρός αὐτὸς τί θέλει ἐδῶ; Μήπως εἰσθε ἀσθενής;

— Ὁχι, κυρία, ἡ θυγάτηρ μου ἀσθενεῖ.

— Ἀ! Ἐχει καλὴν φυσιογνωμίαν ὁ ἰατρός αὐτός, καὶ θὰ ἔχῃ μέλλον.

— Τὸ πιστεύω, κυρία, διότι, ἐκτὸς ὅτι εἶνε ἐπιστήμων, εἶνε καὶ μυστικός, μυστικώτατος.

— Προσέχετε τὴν θυγατέρα σας, κύριε Ρουίζ, τὰς δὲ ἐπισκέψεις τοῦ ἱατροῦ τῆς θᾶ πληρώσω ἐγώ.

— Πόσον εἰσθε καλὴ κυρία! εἶπεν ὁ κόμης, χαιρετῶν πάλιν ἐδαφιαίως.

— Adieu.

Ὁ κόμης ἐξῆλθεν. Ἐλάβε τὸν Βροῦτον διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ εἶπεν.

— Ἐλθετέ.

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῆς Καικιλίας, ὁ κόμης ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἐρώτησε τὴν κυρίαν σου, ἐὰν δύναται νὰ δεχθῇ τὸν ἱατρὸν Βροῦτον καὶ ἐμέ. Τὸν ἱατρὸν τὸν φέρω ἐγώ, ἐνόησες;

— Πληρέστατα κύριε κόμης.

Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ κόμης καὶ ὁ ἱατρὸς ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τῇ Καικιλίᾳ, ἥτις ἔκειτο πυρέσσουσα. Ἡ νεῖνις ὠμίλησεν εἰς τὸν ἱατρὸν περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς, καὶ τῷ ἔτεινε τὸν βραχίονα ὅπως ἐξετάσῃ τὸν σφυγμόν. Ὁ Βροῦτος εἶπεν ὅτι ἡ φλόγῳσις ἀνεπτύσσεται καὶ ἔγραψε συνταγὴν.

— Ἐλθετε νὰ τὴν ἰδῇτε καὶ ἀπόψε ἱατρέ, εἶπεν ὁ κόμης.

— Δὲν μοὶ φαίνεται ἀναγκαῖον, παρετήρησεν ὁ Βροῦτος.

— Τὸ ἀπαιτῶ! εἶπεν ὁ κόμης, καὶ σὲς παρκαλῶ θερμῶς, ἱατρέ.

— Τὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ, ἐψιθύρισεν ἡ Καικιλία, ὑποκινουμένη ὑπὸ τῶν βλεμμάτων τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ὁ πυρετὸς θὰ πέσῃ ἀπόψε, εἶπεν ὁ Βροῦτος, καὶ ὁ ἱατρὸς τῆς δεσποινίδος θὰ φροντίσῃ αὔριον διὰ τὰ περικιτέρω.

— Ὁ ἱατρὸς τῆς δεσποινίδος εἰσθε σεῖς, κύριε. Ἐδωκύνθην τοὺς ἀμαθεῖς ἐκείνους, οἵτινες τὴν ἐφόνευον. Δὲν θέλω νὰ εἰπῇ ὁ κόσμος ὅτι ὑπῆρξεν συνένοχός των, καθόσον μάλιστα αἱ περιστάσεις τῆς ἀσθενείας δύνανται νὰ δικαιολογήσουν τὴν διαβολὴν. Πρέπει νὰ μ' ἐννοήσητε ἀμφοτέρω.

Ὁ Βροῦτος, χαιρετήσας, ἀνεχώρησεν.

Ἐπανῆλθε τὸ ἑσπέρας.

Ὁ κόμης παρευρέθη εἰς τὴν ἐπίσκεψιν, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐπήγαινε καλλίτερα. Ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ ἱατροῦ, ἔνευσεν εἰς τὴν θαλαμηπόλον νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Καικιλίας. Περιεπάτησεν ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον ἔχων τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ὀπισθεν. Τὸ φῶς κηροπηγίου τινὸς, κεκαλυμμένον ὑπὸ ἀλαδαστρίνης σφίρας, ἐφώτιζεν ἡδέως τὸ δωμάτιον.

Ἡ κεφαλή τῆς Καικιλίας κεχωσμένη ἐντὸς ἀπαλῶν προσκεφαλαίων δὲν θὰ διεκρίνετο ἐὰν οἱ σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ τῆς δὲν ἔλαμπον ἐκεῖθεν ζῶηροί.

— Γοιουτοτρόπως λοιπὸν, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ρουίζ ἐπὶ τέλους, σιαματῶν πρὸ τοῦ κηροπηγίου, τὴν ἔπαυες ἔ; Ἐνόμιζες λοιπὸν ὅτι, παίζουσα αὐτὸ τὸ παιγνίδιον θὰ ἔπαιζες κανένα μαρκήσιον διὰ σύζυγον, ἢ, τὸ κάτω κάτω

καρποσκαίς ἀπὸ ταῖς πεταλούδαίς ἐκείναις ποῦ λέγονται φιλήματα! ἀνόητη, γνωρίζω τὰ πάντα.

Ἡ Κικιλία δὲν ἀπεκρίθη, καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ πατήρ της τῇ ἐνέπνεε φρένην.

— Ἐάν ᾔτο ἀληθῆς κόρη σου ἢ ἀπλῶς δούλη, δὲν θὰ ᾔτο τίποτε. Δύναται τις πολὺ καλὰ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ὠρετμένην τινὰ θέσιν, Ἀλλὰ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τις μίαν θέσιν ἀκροσφαλῇ, νὰ κηλιδώσῃ μίαν ἀβεβαίαν ὑπόληψιν, νὰ προσθέσῃ τὴν ἀνοησίαν εἰς τὸ σκότος, τὸ αἶσχος εἰς τὴν ἀτιμίαν, αὐτὸ εἶνε βλακίκα. Τί θὰ γείνης μὲ αὐτὴν τὴν κηλιδὰ ἐπὶ τῆς ὠραιότητός σου; . . . Ἐάν ἐπρόκειτο περὶ σοῦ μόνης, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, διερχόμενος βιαίως τὸ δωμάτιον, καλὰ ἄλλὰ σὺ κυνηγεῖς ἐντὸς τῆς περιφερείας μου, καὶ τοῦτο δὲν τὸ ἐπιτρέπω.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ πάτερ μου.

— Θὰ μ' ἐννοήσῃς. Γνωρίζεις τίς πληρώνει τὴν πολυτέλειαν τούτην, ἣ ὁποία σὲ περιστοιχίζει;

— Ἡ πικρὰ τῇ Αὐλῇ θέσις σας, νομίζω—ἀπήντησεν ἡ Κικιλία.

— Ἀκριβῶς, ἡ θέσις μου. Δικτὶ λοιπὸν ἐξεμυάλισες τὸν μαρκήσιόν μου; διότι, ἐάν δὲν ἀπκτώμικι, τὸ πάθημά σου εἶνε ἔργον του.

Ἡ Κικιλία ἐσιώπα· ἄλλὰ ἐρωτικά τινὰ δάκρυα ἐπρόδιδον τὴν σιωπὴν της.

— Ποσάκις ἐσκέφθην νὰ φανεύω αὐτὸν τὸν σκύλον—εἶπεν ὁ Φουίξ, καὶ ᾤριζε τὸν κόπον. Ἀλλὰ εἵχεσθαι πάντοτε ἐν καιρῷ.

— Ποτέ!—ἐφώνεζεν ἡ Κικιλία, ἡμειγυρομένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλίων της.

— Ποτέ! τί;—ἀπεκρίθη ὁ κόμης μειδιῶν σατανικῶς. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ φροντίσω νὰ σοὶ τὸν ἐπικινδύνω μετανοῶντα; Ὁ μαρκήσιός σου ἔγεινεν ἄφροντος.

— Θεέ μου! δικτὶ λοιπὸν δὲν μὲ ἀφήσατε νὰ ἀποθάνω;

— Δικτὶ; διότι μοὶ εἶσαι ἀναγκαίκα. Μήπως νομίζεις ὅτι σ' ἐμεγάλωσα καὶ σ' ἀνέθρεψα διὰ νὰ μὲ συντρίψῃς; Ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι θὰ ἀποθάνῃς, ἢ θὰ περιμένῃς τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς καταστάσεώς σου. Ἐσκέφθην . . . ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀποθάνῃς ἀκόμα.

— Τὸ αἶσχος μου λοιπὸν εἶναι διὰ σας εὐτυχία;

— Βίς τὴν οἰκογένειάν μικς, δεσποινίς, τὸ αἶσχος δὲν κηλιδώνει, ἀλλὰ τρέφει. Ἐνοήσατε, δεσποινίς μου;

— Πάτερ μου!

— Οὐδέμαξέ με σύντροφον, καὶ θὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐχετέ τι καταχθόνιον νὰ μοὶ ἀνακρινώσητε—εἶπεν ἡ Κικιλία διὰ στερωτέρως φωνῆς, καὶ ἴσως δὲν τολμήατε νὰ ἀποκαλύψῃτε ὅλην τὴν ἰδέαν σας. Ὀμιλεῖτε καθυρὸς καὶ γρήγορα· θὰ ἰδῶ τί μοὶ μένει νὰ πράξω.

— Εἰς ἄλλας περιστάσεις θὰ σ' ἔπτελλον εἰς Παρισίους διὰ νὰ ἰατρευθῇς εἰς εἰδικόν τι ἱδρυμα, ὁπόθεν θὰ ἐπέστρεφες κόρη ὡς καὶ πρότερον, καὶ θὰ ἔλεγον εἰς τοὺς περιέργους ὅτι ἡ γηρκιὰ μάστιγ σου, ἡ μαρκησίς δὲ Ἀρβάκος Λαμάνδρα. . . σὲ προσεκάλεσαν εἰς τὸν πύργον τῆς ἐν Ἰσπκνίχ. Ἀλλὰ τώρα ἔχω ἀνάγκη σου. Ἐὰν ἦτο περιττή, θὰ σ' ἐγκυτέλιπον εἰς τὰς φροντίδας τοῦ δόκτωρος Κοκκάλα. . . εὐρίσκειτο εἰς καλὰς χεῖρας. Ἀλλὰ τώρα σὲ κάμνω σύντροφον εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

— Ποίως ὑποθέσεις;

— Τοῦτο δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Δὲν εἶπαι ἡ σύντροφος εἰς τὴν ἐτκιρίαν, ἀλλὰ τὸ πρόωρον προϊόν σου δὲν συμπεριλαμβάνεται εἰς τοὺς λογαριασμοὺς μου. Μ' ἐννοεῖς;

— Δὲν τολμῶ νὰ σοὺ ἐννοήσω.

— Ἐξηγοῦμαι σαφέστερον. Μετ' ὀλίγους μῆνας ὅλος ὁ κόσμος θὰ παρκτηρήσῃ ὅτι ἡ ὁσφύς σου δὲν ἔχει πλέον τὴν συνήθη εὐκαμψίαν καὶ, ὀλίγον ἀργότερα, ἡ οἰκογένεια θὰ προσκποκτῇ καὶ τρίτον κλυθμηρὸν μέλος. Ἐὰν ἡ ἀστυνομία δὲν εἶχεν ἀνοικτοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἠδυνάμεθα ν' ἀπαλαχθῶμεν αὐτοῦ εὐκόλως. . . ὁ διέβολος εἶνε φίλος μου. Ἀλλὰ ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ σώζειν τὴν κινδυνεύουσαν ἀρετὴν θὰ μάς ὠδήγῃ εἰς τὸ κακουργοδικεῖον.

Πρέπει λοιπὸν νὰ εὐρίσκωμεν τὸν νόμιμον πιτέρα. Τοῦτο εἶνε οἰκογενειακὸν. . . νὰ εὐρίσκωμεν τὸν νόμιμον πιτέρα. Ἐγὼ εὐρέθην διὰ σέ. . . διὰ τὸ τέκνον σου θὰ φροντίσω ἐγώ.

Ἡ Καικιλίς ἔκλειε σπικτωδικῶς, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ τὰ προσκεφάλαια.

— Πρὸς τὸ πικρὸν—ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης—ἄφητε τὸν κ. Βροῦτον νὰ σὲ ἰατρεύσῃ. Ἄμω ἰατρευθῇς, δὲν θὰ σ' ἐρωτήσω πλέον περὶ τοῦ πακτέου. Ἐξηγήθημεν, ἐλπίζω.

Καὶ, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν τῆς Καικιλίας, ὁ Ρουῖζ ἐξῆλθεν.

Λ. Φραβασίλης.